

Čtyřicátá Vědomost'

Vážení a milí,

já dnes slavím. Mám malé kulaté výročí. Jsem v pořadí čtyřicátá. Podle regulí Krůžku nezasloužím si být zapsaná mezi jubilanty, a tak využívám svých možností, pochválím se a připomenu sama. Však to znáte, nikdo Vás tak nepochválí a neocení jako Vy sami.

Vymyslíl si mě, v roce 1992 prosadil a tvořil náš bývalý dlouhodobý starosta a kronikář pan Jaroslav Vinkler. Byla jsem černobílá, psaná na psacím stroji pěkně po jedné straně, nesvázaná (nezaměňovat za nevázaná) a vycházela jsem 1x ročně.

Hned v úvodní čísle jsem se Vám, mým čtenářům jak se patří představila. Sdělila co chci vůči Vám a celému našemu společenství plnit. Slovo dostal pan starosta Říha se záměrem jak dál v nastávajícím roce, jednatelka Helenka Šálová s přehledem akcí a jubilanty, Karel Škrobák vzpomněl na fašaneč, uveden byl i úplný seznam jedenácti výborů. Ozdobila jsem se vyznáním spisovatele Františka Kožíka ve vztahu ke Slovácku. Šest po jedné straně hustě psaných listů.

Jak jsem stárla a dospívala, dostávala jsem zajímavější a pohlednější šatičky (obálku), dostávala jsem na své stránky stále častěji i fotografie a obrázky, začala jsem být barevná a dostávali jste mě až 3x do roka.

Pan Vinkler mě šlechtil do poloviny roku 2002, kdy se na základě znevažujících komentářů některých z našich členů vydávání Vědomosti vzdal. To už jsem nebyla otloukána psacím strojem, ale „vyšívali“ mě pěkně na počítači a dokonce mě zmlsali na barevnou obálku - v té se mi to (a doufám že i Vám) jinak nosí.

Moje dvacáté sedmé číslo z března roku 2003, první po abdikaci pana Vinklera bylo vytvořeno Brunem Vogničem na koleně, a také tak, zejména po stránce formy, vypadalo. Byla jsem chuděra černobílá, málo zdobená...

Následně si mě (právě proto) vzali do parády manželé Říhovi spolu s Radkou Sálusovou (Šplíchalovou). Prospělo mi to. Vyšňořila jsem se, více rozkvetla.

Říhovi se o mě přestali starat číslem 30 v roce 2003 a mě sirotky se ujali Radka Sálusová a Bruno Vognič. Od čísla 32, až po 36 včetně jsem byla opečovávána Radkou Sálusovou a prof. Hlaváčem.

Od čísla 37, tj. doby, kdy Radka změnila příjmení na Šplíchalová

a začala se věnovat typicky ženským povinnostem, manželovi a robátku jsem v péči redakční rady. Radka mě nezavrhla úplně. Zůstala v redakční radě a to, že jsem poměrně hodně jazykově čistotná je zejména její zásluha.

Snažím se být důstojnou reprezentantkou našeho Slováckého krůžku svou formou i obsahem. Chci být aktuální, poctivá a slušná, doprovázet život našeho společenství a věrně jeho život dokumentovat. Bez Vaší aktivní spolupráce to vážení čtenáři při svém nejlepší úsilí nezvládnou – buďte prosím spoluúčastní a zapojte se.

Za moji současnou úroveň a obsahovou náplň se sluší poděkovat redakční radě, přispěvatelům, kterých je kolem dvaceti, přičemž pánové Mikulčák, Hlaváč, dámy Čumpelíková, Sálusová, Housková a Šalová patří mezi mé opory. Bez mojí dvorní fotografky Jarmilky Vesecké a Vaška Piluši, který mně dává konečnou fazónu a sází do tiskařského stroje se neobejdu.

V dnešním čísle se s Vámi podělím o dojmy z oslavy stého výročí našeho partnerského SIK v Brně, představím naše současné stárky, seznámím s průřezem akcí našeho SIK. Chybět nebudou pravidelné rubriky, ani oblíbené toulky minulostí našeho milovaného kraje, ukázka „jak sa u nás mluvívalo“ apod.

Přátelé, přeji Vám jménem redakce krásné, pohodové vánoční a novoroční svátky a hodně úspěchů v nastávajícím roce.

Vaše Vědomost'

Slovo starosty



Vážení a milí krůžkaři,
jsme na konci dalšího roku naší činnosti, který zakončíme tradiční vánoční besedou. A jak už je v posledních letech zvykem, tak na výčet všech našich letošních aktivit by tato úvodní stránka nestačila. Řadu z nich jsme zmínili již v minulé Vědomosti, tak si připomeňme alespoň některé z těch posledních.

Velmi dobře jsme se prezentovali na Kopaničářských slavnostech ve Starém Hrozenkově. O tom jsem se přesvědčil, když po našem

vystoupení jsem z úst udiveného moderátora programu s potěšením uslyšel „*to mi neříkejte, že vy ste z Prahy a ne ze Slovácka, to vám nikdo neuvěří!*“.

Podle ohlasů diváků i aktivních účastníků je zřejmé, že mimořádným zážitkem byl i říjnový koncert v Atriu pořádaný muzikou Jirky Janouška ve spolupráci s námi. Sólisté, mužský a ženský sbor krúžku uspěli i vedle takových legend, jakými jsou strážničtí zpěváci Václav Harnoš a Jan Múčka, který přijel i se synem Pavlem, též skvělým zpěvákem a muzikantem.

V době psaní těchto řádků jsem ještě plný dojmů z návštěvy u našich přátel, brněnských krúžkařů, kteří oslavovali 100 let svého vzniku. Oslavy pojali opravdu velkolepě, právem sklidili veliký úspěch. A aby toho nebylo dost, ještě si dali vpravdě historický úkol k jubileu vydat reedici prvních čtyř dílů Poláčkových zpěvníků - a opravdu se jim to podařilo. Navíc se ještě velice pěkně postarali v rámci setkání o nás a bratislavský krúžek, takže jim patří náš dík a obdiv. Možná někteří tuší, ale pouze ten, kdo se aktivně takových příprav účastní, ví, co je to za nevděčnou práci, co úsilí stojí dát dohromady program, lidi, finance atd. Proto se ani nedivím, že po takovém vypětí jsem během večera při četných debatách s organizátory, od starosty až po hospodářku, slyšel „*končím, musím si odpočinout, ať to zase dělá někdo druhý!*“ apod. Přátelé v Brně, odpočiňte si a pak zase znovu do spolkového života! Třeba už ne tak intenzivně, ale stále. Vzorem nechť jsou nám naši skvělí přátelé z Bratislavy, kteří i přes svůj vyšší věkový průměr mají stále elánu jako mládež ještě nedospělá.

Přátelé krúžkaři i ostatní čtenáři naší Vědomosti, přeji Vám všem klidný konec roku 2008 a úspěšný vstup do nastávajícího roku 2009.

Miroslav Říha



Naši stárci

Pro rok 2008/2009 si chasa zvolila za stárky Ondru Sameše a Aničku Minaříkovou.

Ondra je zasloužilým harcovníkem našeho Slováckého krúžku, vždyť zde působí už od roku 2001 a postupně se propracovává do pozice jen s obtížemi nahraditelného. Dříve výrazněji zaujal zejména při vánočních hrách. Anděl v jeho podání se mu stal neodmyslitelnou přezdívkou a pod ní jej každý spolehlivě identifikuje. Ondra dnes, to není jen postava Anděla, ale je to spolehlivý tanečník, verbíř, sborový zpěvák a v poslední době se neztratí ani v sólovém pěveckém projevu. Vedle výše uvedeného pro náš Krúžek občas píše do Vědomosti a pomáhá se správou webových stránek. Je nekonfliktní, ochotný a příjemný kamarád pro své vrstevníky i starší generace.

Ondra je Ostravským rodákem, ale má kořeny v Čechách i na Slovácku. V Ostravě se narodil také folklorně, v Souboru lidových písní a tanců Hlubina začínal a v jeho typickém kroji se nám i představil. Náš Krúžek je mu málo, a tak souběžně účinkuje i v pražském Folklorním souboru Mateník, který je zaměřen především na český folklor. V Praze se živí prací kolem počítačů.



Za stárku si vybral Aničku Minaříkovou, pocházející z Hluku u Uherského Hradiště, která přišla do Prahy za prací a k naší radosti tady našla i kus Slovácka. Díky svému mnohaletému (a stále trvajícím) působení v souboru Dolňácko z rodného Hluku se rychle zapojila do akcí chasy, a tak za dva roky, co ji mezi sebou máme, účinkovala na obou našich plesech, vinobraní v Tróji, na zájezdech v Bratislavě, v Hrozenkově i jako jedna z mála dívčích opor nyní v Brně. Krom dalších vystoupení si nenechala ujít loňské ani letošní soustředění chasy. Daří se jí tak stíhat jak naše akce, tak ty doma, na Hradištsku, jako málo komu z nás.

Nový stárkovský pár se nám výrazně představil 29. listopadu na „Hluckých hodech“.

Přejeme jim, necht' naši nezbednou chasu ve svém funkčním období „ustárkují“ k prospěchu chasy i celého našeho Slováckého krůžku.

Redakce Vědomosti



Oslavy v Brně

Po zasloužilých oslavencích minulých let, tj. našem SIK v Praze a SIK a Skaličanů v Bratislavě se vzácného výročí v plné síle dožil i Slovácký krůžek v Brně. Vznikl před 100 lety, kdy stejně jako ten náš přirozeně přerostl z volného společenství studentů v organizovaný a uznávaný spolek.

Sté výročí se musí jak se patří oslavit a brněnští se za věc jak se patří vzali. Zaštitili se hejtmánem Jihomoravského kraje i primátorem města Brna. Oslavy situovali do prostor s náležitou atmosférou, tj. „Stadionu“, kde byly až do konce 80. let minulého století pořádány plesy a další stěžejní akce brněnského Slováckého krůžku. Vlastní oslavy provázela celá řada doprovodných akcí, z nichž za nejvýznamnější považují reprint prvních čtyř dílů „Slováckých písniček“ Jana Poláčka poprvé vydaných před 50ti lety, sérii akcí pořádaných v Etnografickém ústavu zemského muzea v Brně a vydání „Fajovy storočenky“.

Tak jak se stává pomalu tradicí, oslavy byly spojeny s tradičním setkáním „krůžků“, které bezprostředně přecházelo vlastním aktu oslavy a do něj organicky vyústilo. Z tohoto důvodu jsme krátce před devátou,

v sobotu 8. listopadu, odrazili od polikliniky na Budějovické. Osazenstvo autobusu tvořili z poloviny aktivní účastníci zdravice, tj. muzika Martina Sochora bez nemocné Soni Plzákové, mužský sbor a chasa, zbytek jejich partneři, ostatní výboři a část tradičního osazenstva zájezdů. Cesta byla využita k ladění i svlažení hlasivek a od polovičky mlhavé a deštivé cesty též k pilování sborových vystoupení. D1 nezklamala a tak jsme měli na nácvik téměř hodinu navíc. Hela Šalová nás hned ze začátku zkasírovala a tím zbavila starostí o naše peněženky. Než jsme se stačili podívat na dno tekutých zásob, už nás v Ostrovačicích vítali chlebem, solí a štamprletem Zdena Kristová s Rostou Viktorinem v místním muzeu „Pohádky máje“. Muzeum je věnované stejnojmennému románu Viléma Mrštíka, který je do této lokality situován (silný motiv pro dodatečné seznámení se s jedním románů povinné četby).

S rozezpívanými přáteli z Bratislavy jsme se přivítali v místním hostinci při obědě. Odtud, již společně, jsme putovali na nejstarší a možná největší zemský hrad na Moravě, na hrad Veveří nad brněnskou přehradou. Hrad je v rekonstrukci. Přístupnými částmi hradu nás provedl a zvědavé otázky vtípně glosoval kastelán a přítel brněnských pan Petr Fedor. Ochutnali jsme něco (7) nádherných čejkovických vín z produkce vinařství Bína a nutno poznamenat, že letošní „Müllerka“ je taky povedená.



Nabiti novými poznatky, dojmy a dojetím ze setkání s dlouholetými přáteli jsme se následně přesunuli do Brna, kde nás, už označené barevnými náramky, Zdena předala starostovi Vaškovi Štěpánkovi. Zdeno moc děkujeme! Následovalo vítání s domácími a hosty slavnostního večera, večeře, převlékání do krojů. Vše v takovém tempu, že k naší pódiové zkoušce nedošlo.

Vlastní vzpomínkový pořad pod názvem „Putovali hudci“ začal něco po šesté. Bez velkých proslovů (hlavní slovo měla konferenciérka pořadu) jsme se po roztomilém úvodu v podání dětí a omladiny SIK v Brně začali toulat po jednotlivých, SIK v Brně blízkých regionech Slovácka. Pořadatelé vždy příslušný region představili, a to včetně zdůvodnění proč k němu má SIK blízko. Poté následovala vystoupení, ve kterých byl region, včetně jeho vynikajících představitelů představen pro něj typickými tanci a písněmi a pozvanými interprety, mezi nimiž byly nezdídky legendy a uznávané osobnosti folklorního dění. Brněnským SIK prošlo tisíce členů, mezi nimi většina velkých osobností slováckého folklóru. V Brně se naučili krůžkařskému životu, ujasnili si hodnoty, zdokonalili se a ve značné míře pak odborně poučení šířili poznané po svém návratu v rodných regionech. Zažil jsem život SIK v Brně na vlastní kůži a dodnes se přistihnu, že vzpomínám jak to, či ono vysvětloval, tančil J.M. Krist, Z. Fajbus, nebo jak jsme to, či ono v Brně dělali a je-li to pro mne použitelné nebo ne.

Prvním z představených regionů bylo moje rodné Hanácké Slovácko, a to včetně Ždánic se zdařilým sólem Jarka Homolij. Následovalo Kyjovsko, Podluží, Strážnicko. Před přestávkou byly slavnostně uvedeny první čtyři části sbírky „Slovácké písničky“ Jana Poláčka za účasti syna autora a také 94 letého vrstevníka, nám dobře známého Oldřicha Krejčího v úloze kmotra.

Druhou polovinu slavnostního programu uvedla „Ňorkovým maršem“ CM Petra Mičky. Představeny byly regiony: Horňácko, Kopanice a Brodsko, Hradištsko. Putování končilo Brnem.

Podle mého názoru se tvůrci pořadu, stejně jako účinkující zhostili záměru důstojně oslavit vzácné výročí se ctí. Vzpomněli, co mělo být vzpomenu, připomenuli, kdo a co mělo být připomenuto, pozvaní hosté a představitelé regionů byli představeni s citem a taktem. Všechny složky krůžku se v dobrém ukázaly. Prokázaly vysokou úroveň secvičenosti, kázeň a vztah ke společné věci. Jsem přesvědčen, že jsme viděli a slyšeli nejen současné, ale i budoucí legendy slováckého folklóru. Milou vzpomínkou zůstává bezvadně zpracovaný program slavnostního pořadu.

Oslavy výročí umožňují setkávání, která by se jinak neuskutečnila. Jak setkání s osobnostmi folklóru, tak i ta osobní přátelská. Konkrétně mně se poštěstilo, že jsem se téměř po 25 letech mohl vidět s převážnou většinou naší chasy z let 1981 – 1984 a to včetně našeho tehdejšího vedoucího nácviků Zdeňka Fajbuse, který nám ve svých 68 letech bravurně sólově předvedl Starosvětskou a vedoucího bobkovníků. Tehdejší umělecký vedoucí J.M. Krist se tohoto bohužel nedožil.

Jubilantovi jsme přáli hned po bratislavských a to táhlicí „Eště se podívám dole po dědině“ a skočnou „Mladosti, mladosti“. Publikum nás odměnilo potleskem, stejně jako našeho starostu po jeho neformálním vyznání ke vztahu k brněnským kamarádům a společně vyznávaným hodnotám. Závěrečný společný verbuňk za aplausu publika uzavřel oficiální část programu. Cífrovali všichni, včetně našeho starosty.

Zbytek večera a noci byl věnován muzikám, zpěvu a tanci. Hrálo, zpívalo a tančilo se kde to jen trochu šlo. Na přání organizátorů jsme převzali patronát nad hornáckým blokem. CM Martina Sochora posílená Ondrou Blahou téměř hodinu hrála sedlácké pod nohy nejen naší chase, ale všem příchozím. Nutno konstatovat, že se všichni snažili. Muzika hrála jako o život, chasa působila velice dobře, stárci z pódia neslezli. Tonda Houska, který schválně kvůli této příležitosti přiletěl na skok z Lotyšska ani chvíli nezmlkl. Bylo ho všude plno.

Pozadu za námi nezůstávali ani pozorní domácí a hosté. Plno nadšenců se trvale drželo kolem bratislavských harmonikářů, muziky Petra Mičky i domácí CM. Pozornosti se těšily kroniky, fotogalerie a upomínkové tiskoviny.

Neradi jsme kolem druhé nasedali do autobusu, vždyť zábava vrcholila. Cesta zpět byla zásluhou zejména Tondy Housky a Jožky Bobka za stálé podpory Karla Medka vším jiným, jenom ne prospaným odpočinkem, jako by byla jejich zásoba písniček nekonečná.

Kolem půl páté nastalo nové loučení a to definitivní. Jsme v Praze a je čas se rozjet k domovům.

Obtěžkání dárky od pořadatelů, zpěvníky a zejména s dobrým pocitem krásně a užitečně stráveného času se vracíme domů, v myšlenkách se vracíme zpět do Brna.

Přátelé, děkujeme Vám za všechno. Nasadili jste laťku opravdu hodně vysoko. Snad budeme mít příležitost Vám něco z toho krásného na oplátku vrátit při setkání u nás.

Bruno Vognič

Hráli, zpívali a tančili jsme na pražských vinobraních

V neděli 14. září vystupovali muzika, chasa i mužský sbor na 10. ročníku Trojského vinobraní. V pražské Troji, která je z historie i v současnosti známa vinicemi Svatá Klára a Salabka, začal již před 10 lety úřad zdejší městské části organizovat v Trojském zámku slavnosti vinobraní. Od počátku spolupracovali organizátoři s Galeríí Hl. města Prahy a se Slováckým krůžkem, který pomáhal zajistit kvalitní vinaře z jižní Moravy, velkou část programu a někdy i propagaci.

Letošnímu Trojskému vinobraní přálo počasí a velký zájem Pražanů. Přišlo jich více než dva tisíce, mezi nimi dobrá stovka krůžkařů a ochutnávali nejen bílý, ale i červený burčák, vzorky vín z vinic Svaté Kláry a Salabky, z Vysočan, ze Bzence, Znojma, Mikulova, Žádovic, Mutěnic, Chrámců a dalších oblastí.

Na nádvoří Trojského zámku probíhal kulturní program již od dopoledních hodin. Střídali se divadelníci, historičtí šermíři, taneční skupina IRIS, Apollon kvarteto. Největší úspěch, jako každoročně měla cimbálová muzika pražského Slováckého krůžku, jeho mužský sbor a tanečníci. V bludišti zámecké zahrady probíhaly hry a program pro děti.

Starosta Městské části Praha-Troja Tomáš Drdácký poděkoval osobně všem účinkujícím ze Slováckého krůžku a uvedl:

“Letošní program zahrnuje i návštěvu vinice Svatá Klára, jsou otevřeny výstavní prostory Galerie Hlavního města Prahy, rozšířili jsme okruh zúčastněných vinařů. Úspěch měl dětský program.

Každoroční vinobraní je součástí našich dalších společenských aktiv jako je Trojský bál, jarní Otvírání studánek, Trojská buchtá, Sportovní den, výstavy v Galerii u Lávky, sportovní akce pro děti...“

V neděli 28. září 2008, v den Svatého Václava, pořádala agentura FOIBOS v prostorách Trmalovy vily Strašnické vinobraní. I zde účinkovala cimbálová muzika již po několikáté a další členové Krůžku ochutnávali burčák od pana Bunži ze Bzence, Luboše Bilíka z trojské Salabky, vzorky vín od Štěpána Maňáka ze Žádovic a ze Znovínu Znojmo. Strašnické vinobraní bylo komornější, ale zdařilé.

Kopaničářské slavnosti

Slovácký krúžek byl letos pozván na 48. Kopaničářské slavnosti do Starého Hrozenkova ve dnech 11. – 12. 7. 2008. Mnozí si cestou zavzpomínali na své vystoupení v roce 2000, které patřilo k prvním vystoupením na Moravě tehdy začínající mladé chasy.

V pátek večer jsme byli pozváni k táboráku se souborem Kopaničář, kde se společně hrálo, zpívalo, v ranních hodinách i tancovalo. V sobotu nás čekal náročný program. Naše vystoupení bylo zařazeno v hlavním odpoledním programu společně se soubory Včelaran, Kopaničář, Slovácký krúžek Kyjov, Skaličan aj. Tanečníci předvedli pásmo strážnických danajů a sedlácké z Hornácka, v plné síle se předvedl mužský sbor i se svými sólisty Jožkou Šenkem a Tondou Houskou. Velice pěkným zážitkem bylo sólové vystoupení naší muziky, která si kromě jiného připravila nové pásmo ze Strážnicka - táhlou „Slyšel sem já prežalostnú novinu“ s návazným verbuňkem „Tá strážnická brána“. Za tuto citlivou interpretaci muzika sklidila velký potlesk diváků už i během svého vystoupení. Místní publikum bylo velice vnímavé a dokázalo ocenit tradiční pojetí regionů.

Počasí bohužel ovlivnilo naše další plány a večerní prudký lijavec nás donutil rychle opustit Starý Hrozenkov a vydat se zpět do Prahy. Vystoupení Krúžku na těchto slavnostech bylo velmi zdařilé. Kromě osobních pocitů účastníků o tom svědčí jak bezprostřední, tak i pozdější ohlasy ať už diváků, ale hlavně kolegů muzikantů, tanečníků a zpěváků z ostatních souborů. Poděkování patří nejen všem účinkujícím krúžkařům, ale i Soně Plzákové, která věnovala hodně času při nácvičku tohoto programu. Přejme si, abychom se v blízké době zase na Kopanice podívali a podobná úspěšná vystoupení v budoucnu předváděli co nejčastěji.

Mirka Sochorová



Folklorní večer se Strážničany

Konal se 21. 10. 2008 v námi oblíbené koncertní síni Atrium na Žižkově. Celovečerní pořad připravili Soňa Plzáková, Jiří Janoušek a Martin Sochor, který ze Strážnice pochází a hrával v tamní muzice. K celému programu hrála Cimbálová muzika Jiřího Janouška, se kterou máme dlouholeté přátelské styky. Ze Strážnice přijeli známí zpěváci Václav Harnoš (nar. 1930, zpíval již s muzikou Sl. Volavého a je laureátem několika folklorních festivalů), Jan Múčka (nar. 1937, dříve tanečník souboru Danaj, později známý sólový zpěvák) a Pavel Múčka (roč. 1969, syn předchozího, primáš Cimbálové muziky Pavla Múčky). Spolu s nimi účinkoval mužský i nově založený ženský sbor našeho krúžku. Všichni byli oblečeni v autentických, dobře udržovaných krojích, obvykle svých rodných regionů. Odtud ta krojová různorodost, na rozdíl od folklorních programů s jednotnými, nebo i stylizovanými kroji. Úlohu moderátora tentokrát převzal náš primáš Martin Sochor a své role se zhostil úspěšně, navodil celému večeru příjemnou neformální atmosféru a kontakt s hledištěm.

Na úvod pořadu zahrála muzika J. Janouška orchestrální úpravu písní, jež vyústily do rytmu sedlácké. Martin Sochor pak přivítal účinkující i diváky, kteří se sešli v sestavě obdivovatelů i aktivních nositelů slováckého folkloru, jak to bývá na těchto pořadech obvyklé. Postupně pak zval na pódium strážnické hosty. Každý z nich měl během večera tři samostatné vstupy, ve kterých zazpívali sólově za doprovodu Janouškovy muziky vždy několik písní svého kraje (táhlíce, danaje a verbuňky). Velmi pěkným číslem byly danaje, zpívané Václavem Harnošem a zatančené



s citem Mirkou a Martinem Sochorovými v originálních strážnických krojích – byl to opravdový zážitek sledovat tento důstojný a vznosný, perfektně provedený tanec. Martin Sochor se do programu sám zapojil i sólovým zpěvem s návaznou cifrou. Jako zpěvačka vystoupila také jediná žena v muzice (houslistka) Barbora Chodovská, žačka J. Janouška z hudební školy. Všechna čísla programu sklídila zasloužený hlasitý potlesk. Publikum dovedlo ocenit krásu písní i tanců, ale také autentičnost podání, jež se vyznačuje přirozeným projevem, bez teatrálních gest. Slovácký krúžek se pak představil mužským sborem, který se ustavil už před delší dobou a zde zazpíval s plným nasazením písně o vojně z Kyjovska, se sólem Vládi Ulčara. Taneční zakončení verbuňkem „V poli stojí Anička“ vyvolalo bouřlivý potlesk.

Po přestávce byla další část programu zahájena instrumentálkou muziky J. Janouška a vstupem Pavla Múčky s písněmi přecházejícími do danajového rytmu. Následovalo pásmo písní z Podluží v podání našeho mužského sboru. Zahájil je sólově svým plným barytonem Jožka Šenk krásnou baladickou písní Břeclavský kostel a následoval zpívaný i tanečně s náležitou vervou provedený podlužácký verbuňk. V této části pořadu vystoupil ještě znovu Václav Harnoš a také kmenová zpěvačka Janouškovy muziky Zdenka Halouzková s písněmi z Myjavska. A na pódium jsou pozváni všichni tři hosté ze Strážnice, aby zazpívali v bohatýrském trojzpěvu písně „Hore chlapi“, „Chodíme, chodíme hore po dědině“ a „Potříkrát sem na okénko klepal“. Sklízejí zasloužený dlouhý potlesk.

Závěrečným číslem jsou žertovné písničky z Horňácka o manželství, předvedené společně ženským i mužským sborem Slováckého krúžku. Sóla zde zazpívali Vlád'a Ulčar, Mirek Marada a Jožka Šenk. Muzika přechází do tanečního rytmu a dva páry tančí dobře provedenou sedláckou. Pochvalu si zaslouží mužský, ale zejména nově utvořený ženský pěvecký sbor.

Martin Sochor všem děkuje a vyzývá publikum, aby se na ukončení připojilo ke zpěvu známějších písní: „Otvírajte sa strážnické brány“, „Ej vy páni vy“, „Zaspala nevěsta“, „Kdo to milý jakživ slyšel“ a jako přídavek „Při strážnickej bráně“. Během závěrečného dlouho trvajícího potlesku se nakonec podařilo přivést k pódium i Soňu Plzákovou, která na úspěšném pořadu měla nemalou zásluhu.

Pořad se vydařil a jeho účinkujícím i autorům patří dík. Po dvou a půl hodinách se rozcházejí spokojení diváci a účinkující mohou mít dobrý pocit z odvedeného výkonu. Ukázalo se opět, že slovácký folklor

žije, že má stále nositele tradice v písních, tanci i krojích, a že žije nejen v oblasti Slovácka, ale i mimo ni, jak se ukazuje i v pražském prostředí. Je třeba ocenit výkon muziky i její schopnost improvizace (J. Janoušek byl před lety delší dobu členem muziky našeho krůžku). Z kvalitního vystoupení zpěváků a tanečníků bylo zřetelně cítit prožitek, nikoliv dril nebo manýrovitý projev. Doufejme, že tradice zdařilých folklorních pořadů v Atriu bude i nadále pokračovat.

Jan Hlaváč



Mladá chasa slavila desáté výročí

Zdá se mi to sice neuvěřitelné, ale letos v květnu uběhlo právě deset let od doby, kdy byla v Krůžku „znovuobnovena“ chasa. Tohoto nelehkého úkolu se zhostil Tomáš Sláma, který se svou ženou Petrou stanul „v čele“ tohoto nového seskupení. Z původního osazenstva jsme dodnes zůstali věrni asi jen Vlád'a Ulčar, Tomáš s Petrou a moje maličkost. Dovolte krátké ohlédnutí za těmi pěknými roky, které mi přinesly spoustu radosti, pěkného tancování, nezapomenutelných zážitků a samozřejmě také dobrých kamarádů.

Úplně na začátku našeho fungování jsme se scházeli v Celetné ulici na půdě Pedagogické fakulty. Většina z nás jsme tehdy byli studenty pražských vysokých škol a s velkým nadšením jsme se pustili do prvních nácviků. Nemůžu nezpomenout na první zkoušky, kdy jsme se pod vedením Jana Čumpelíka učili „Strání“. Také na náš první společný výlet do Strážnice, v červnu 1998. Později, tuším asi od roku 2000, se zkoušky přesunuly na Háje, kde jsme setrvali až do června 2008. Od letošního září jsme se zase navrátili blíže centru a naším novým místem působení se stal Karlín.

Uběhlo asi půl roku od našeho založení a už na nás čekala první veřejná premiéra – tedy vystoupení na Moravském plese, v únoru 1999. Tehdy jsme se představili s pásmem horňáckých sedláckých.

V listopadu téhož roku jsem si pak s Radkem Křenem zkusila jaké to je být stárkou na Kyjovsku (a tuto čest a radost jsem si pak ještě užila o

rok později s Mirkem Maradou a do třetice s Jeníkem Roháčem v roce 2005 a stala se tak asi „nejpoužitější“ stárkou „Mladé chasy“). Od listopadu 1999 jsou hody každoroční akcí, na kterou se všichni těšíme. Je to nepochybně neopakovatelnou hodovou náladou, která začíná již brzy odpoledne tradičním posezením u stárka či stárků. Každé hody mají také svou osobitou atmosféru spojenou samozřejmě zejména se stárkovským párem. A tak jen krátká vzpomínka na hody strážnické, kdy Petr Strachota se stárkou Marcelkou (tehdy ještě Mlynařikovou) postavili před Gongem máj, hodování z Březolup a Tupes, které do Prahy v roce 2003 přenesli Petr Kaňovský s Pavlou (tehdy ještě Vávrovou) či hody brodské v roce 2007, kdy stárkoval Petr Smetana s Luckou Stuchlíkovou. Všichni nejmenovaní stárci mi snad odpustí, ale ty zážitky a hezké vzpomínky na každé hody by se mi sem opravdu nevešly.

V červenci 2000 nás čekal první zájezd na folklorní festival i s vystoupením – tehdy jsme zamířili na Kopaničářské slavnosti, kde jsme se poprvé představili s pásmem danajů, které postavil Martin Sochor. Tyto danaje se staly naší stálíci repertoáru a za těch deset let – troufám si tvrdit – jsme je tancovali nejčastěji ze všech našich produkcí. Jen ta úvodní „Andulka, která vyšla na trávu, aby nadešla Janička...“ se nám za ty roky několikrát pozměnila.

Zájezdy Krůžku pro nás pro všechny vždy byly akcemi neopakovatelnými, každý se svou zvláštní a úžasnou atmosférou – z těch, které následovaly v dalších letech, snad mohu jmenovat Jízdu králů ve Vlčnově v roce 2001, Folklorní festival Tvrdonice v roce 2003 či MFF Strážnice v roce 2006.

Život chasy však nepestrovaly jen zájezdy, ale také téměř každoroční soustředění, která stmelovala naši skupinku nejen po taneční stránce, nýbrž také po stránce lidské a pijanské (tím myslím samozřejmě poznávání dobrého vína v moravských sklípčích). A tak zase jen krátce musím vzpomenout na srpen 2001 v Buchlovicích, kde vzniklo pásmo „Bílovských“, soustředění v Miloticích v roce 2002, kde proběhla nezapomenutelná svíca Mirka Marady, soustředění v Březolupech v roce 2003 a samozřejmě také na soustředění strážnická v letech 2004 a 2005, která jsme zakončili na slavnostech.

Ovšem k čemu by byla soustředění, pokud by nebylo kde předvádět plody naší práce a letní dřiny. A tak kromě tancování na vinobraních vznikla akce, kterou se nám podařilo opakovat každý podzim po dobu pěti let – od října 2001 do října 2005. Samozřejmě mluvím o Společném muzicírování u cimbálu s Valašským souborem Krušpánek.

Akce, která těšila hlavně moje srdéčko, protože se zde potkávala řada mých dlouholetých kamarádů, kteří tančili a zpívali písničky jak ze Slovácka, tak z Valašska. Tiše doufám, že se nám třeba někdy v budoucnu povede takové setkání u cimbálu, písničky a dobrého vína zase zopakovat.

Chasa, to jsou však hlavně lidé. Nadšenci, kteří tancování obětují svůj čas, své volno, dovolenou a mnohdy také nervy. Za těch deset let se nás vystřídalo v chase docela hodně, „zdravé jádro“ se dodnes setkává na krůžkařských a folklorních akcích – i když nutno přiznat – z těch mladých studentů jsou dnes většinou tatíci a maminy od rodin a možná i nějaké to poskočení už nejde tak lehce, jako šlo dřív. Ale chasa žije stále, dnes už je zde zase plno studentů, kteří mají stejné nadšení jako my tenkrát a kteří za dalších deset let budou vzpomínat, jak kdysi v Krůžku začínali. Nesmím ovšem zapomenout na vedení, protože bez té řídicí hlavy by nebylo ani chasy. Jak jsem již zmínila, nejdříve vedl chasu Tomáš Sláma za mohutné podpory své ženy Petry. Po několika letech se však svého kralování vzdal a žezlo předal Martinovi Staškovi, který po krátké době svého působení vložil osud chasy na bedra Vládovi Ulčarovi. Vláda stojí v čele dodnes. Nezbývá mi, než jim všem moc poděkovat za tu dřinu, obětavost a péči, kterou nám „chasovníkům“ za ty roky věnovali, protože to určitě stálo za to! Stejně tak samozřejmě patří dík všem, kteří za tu dobu chasu podporovali – nemůžu nezmínit Soňu Plzákovou a Martina Sochora či Helenu Šalovou.

V červnu 2008 chasa bouřlivě oslavila 10 let svého trvání a já jako „stařešina“ děkuji všem, které jsem za těch 10 let v chase poznala za všechno pěkné, co jsme spolu prožili. Doufám, že nás spousta pěkných zážitků ještě čeká – protože já se tedy do tanečního důchodu ještě nechystám. A těm, kteří do chasy přišli teď a hodlají v ní nějakou dobu setrvat, přeji, aby se jim tam líbilo tolik, jako nám všem služebně starším...

Radka Sálusová - Šplíchalová



Půldruhého roku Mužského sboru **Slováckého krúžku v Praze**

Nezdá se to ani možné, ale už je to opravdu víc než půldruhého roku od zahájení soustavné práce Mužského sboru. Dovolte proto sdělit pár faktů a hodnotících poznámek z pohledu organizátora těchto aktivit z pověření výboru.

Po první zkoušce dne 27.03.2007 jsem si dovolil zformulovat pár cílů, které dnes vypadají cca takto:

a) kultivace zpívání na besedách krúžku.

Snad lze občas určité zlepšení pozorovat, dalších možností zlepšení je ale hromada.

b) nácvik na akce.

Jestli jsem to dobře spočítal, měli jsme od března 2007 ke konci října 2008 už 42 organizovaných zkoušek. Scházíme se plánovitě vždy po dva úterky v měsíci po besedě krúžku. Před většími akcemi je to však častěji. Za tutéž dobu jsme aktivně účinkovali zejména při následujících akcích:

- 2007: v Muzaionu v Kinského sadech, na vinobraní v Tróji, v Atriu, na výročí bratislavského SIK;

- 2008: na besedě věnované verbuňku, na Moravském plese, na koštu, na vystoupení verbířů v divadle U Hasičů, s rumunským souborem a naší CM na parníku, na Kopaničářských slavnostech, na vinobraní v Tróji, při natáčení CD s vánočními koledami, v Atriu a při oslavách 100. výročí SIK v Brně.

Snad jsme nikde ostudu neudělali, občas nás i někdo pochválí. Určitě i tady jsou rezervy, ani ne tak v té chvále, jako spíš v zasvěcených názorech, jak to dělat ještě lépe.

c) setkávání s kamarády.

To nám jde docela dobře při zkouškách i akcích. I nějaká drobná akce se mimo plánovaný režim najde, ale to není moc podstatné. Snad jen že se tu lépe poznáváme mezi sebou, což je pro výsledky i pro každého z nás určitě přínosné.

d) osobní zdokonalování se ve zpěvu.

Ať se třeba někomu nezdá, každý kdo chodí do sboru pravidelně, pracuje tím na sobě a je to po tom roce a půl znát. Karůzové z nás asi nebudou, ale pokrok je určitě zřetelný. Já mám zvlášť dobrý pocit z toho, jak nám rostou mladí sólisté, a to nejen pro zpěvy při tancích, ale i pro

čistá sóla ve zpěvech sboru. Jmenovat raději nebudu, ale kdo si nás všímá, ten ví o čem a o kom mluvím. I dříve narození zkušenější sólisté se nechávají slyšet a jsou stálicemi.

Pokud si sice s pokorou, ale přece jen i hrdostí pochválíme co jsme už dokázali, pak za tím vším stojí především naše umělecká vedoucí Soňa Plzáková. Sestavuje programy vystoupení, vtlouká je do nás s takovou vytrvalostí, až se sami divíme, že to s námi vydrží. Snad jí pak nakonec někdy uděláme i trochu radost podařeným vystoupením. Bez ní si to nedovedu představit. Jí budiž sláva a dík.

Máme nějaké problémy? Zdálo by se, že jich moc není. Vynechávky v docházce jsou jistě problémem, ale každý to děláme i pro sebe a tak se každému věří, že opravdu nemohl. Každý má své priority a možnosti. Taky jsme už tři z nás přeřadili mezi „pozastavené“, věřme, že ne nadosmrti.

Určitým problémem je místo zkoušek. Pomalu si sice zvykáme na vinárničku v ulici Na Celné na Smíchově. Vychází nám vstříc, my jim svojí útratou taky, nicméně ideální řešení to není. Takže kdyby někdo věděl o něčem lepším...

Rozhodně trvale platí naše pozvánka všem k účasti při našich zkouškách – my cvičíme v patře, dole je možné posedět, poslouchat a poté co skončíme i pokračovat společně.

Není to sice folklorně moc autentické, ale občas by se nám hodila i ladička, speciální pro sbory. Už jsem to párkrát viděl i na folklorních akcích. Rozhodně je to jistota, proti nervozitě na začátku každé složitější písničky, zejména když muzika není k dispozici, což zas není tak zřídkka.



Kdyby se třeba někomu povalovala v šuplíku... je to dost drahá záležitost. Málem bych zapomněl to nejdůležitější – jak je to se členy sboru. Je nás registrováno 20 více či méně pravidelně docházejících. K jednotlivým akcím se nás sejde tak kolem 12 – 15, užší jádro je tak 8-10. S nějakým podstatným rozšiřováním sice moc nepočítáme, ale to není dogma. Někjaký druhý hlas by se ještě hodil.

A co bude dál ? Nestane-li se něco nenadálého, pokračujeme dál pro svou radost i radost našich posluchačů. Těm děkujeme za přízeň minulou i budoucí.

Jožka Šenk



Červnová beseda **patřila Strážnici**

Na naší červnové besedě jsme uvítali manžele Jana a Jiřinu Gajdovy s jejich synem Janem. Gajdovi podle sdělení pana Gajdy patří k prastarým strážnickým rodům. Za valy 1597 bydlí tak dlouho, že Gajdu I. už nelze v matrikách nalézt. Manželé se dlouhodobě věnují folklóru a strážnickým tradicím a jejich vystoupení bylo jistě pro všechny poučné, vždyť:

Jan starší, přestože se narodil již v roce 1940 je stále výborný zpěvák, tanečník a znalec strážnických tanců. Má velkou zásluhu na dnešní podobě verbuňku strážnického typu, protože se ho naučil a obohatil vlastními ciframi. Za to byl před několika roky na strážnickém festivalu nazván legendou strážnického verbuňku. Je členem poroty verbířské soutěže.

Jeho bratr František je významným lidovým řezbářem. Žena Jiřina se narodila v Kněždubě v roce 1946. Byla členkou strážnického Danaje.

Jan mladší byl primášem Ondráše a nyní je primášem muziky (ne souboru) Danaje. V sólovém zpěvu obdržel v roce 2007 Foscara. Jan „starší“ nám předvedl strážnický verbuňk a podíval se na naše verbíře. Protože mezi nimi byl pouze jeden tancující verbuňk strážnický, nezdržoval nás jeho školením. Řekl nám, že název verbuňk se začal

používat až při verbování do armády. Před ním se tento tanec nazýval „cifrování“. Všichni dávno víme, že muzika musí hrát podle verbíře, kterého nejvíce slyší. Proto asi většinu z nás překvapila informace, že po rozkazu „Zhusta!“ o tempu verbuňku rozhoduje primáš. Je-li pro verbíře příliš rychlé, může se ostudě vyhnout jedině tím, že pohyby patřící do jednoho taktu provede ve dvou taktech.

Více času jsme věnovali danaji. S Janem starším ho předvedla naše Marie Mlynaříková. Zkusili ho všichni zájemci a Jan starší je opravoval. V krůžku jsme danaj obnovili někdy kolem roku 1972. Tehdy nás ho naučili uznávaní slováčtí tanečníci, kteří nepocházeli ze Strážnice. Proto jsem dosud považoval za hrubé chyby tyto dva obvyklé zvyky: Muž při tanci ženu pouští, chvíli cifruje a ženu chytá. Některé písně se zpívají v tanečním tempu. Jan starší při danaji cifroval. O zpívání v tanečním tempu řekl, že se smí používat s citem. Později mi to upřesnil tak, že rychle se zpívají písně, které k tomu zpěváka nutí. Z desítek danajů, které znám, jsou takové pouze „Malíkovi synové“, „Masáři“ a „Petrove, Petrove“. Jan starší nás také chvíli učil trásák.

Jan mladší zahrál s naší muzikou a sám zaspíval. Potvrdil, že Foscara získal oprávněně. Oba Janové vynikají tím, že citlivě mění hlasitost zpěvu podle obsahu písně.

Část besedy s našimi vzácnými hosty byla zajímavá i zábavná. Nikdo mi neřekl, že mu vadila. Názory, které jsem se dozvěděl, lze shrnout takto: Čím starší člen krůžku, tím spokojenější. Prosím všechny členy krůžku, aby mi řekli, zda chtějí v takovýchto aktivitách pokračovat, s kterými folkloristy a na která témata.

Pavel Fiala



Muzejní noc

Letos popáté se v Praze držela „Muzejní noc“. 14.června se rozjely speciální autobusy po nezvyklých linkách a trasách, aby na 25 institucí a 51 objektů dovezly návštěvníky, kteří zvolili nezvyklou dobu ke shlédnutí výstav, expozic, doprovodných akcí s filmy, tanečními vystoupeními, koncerty a performancemi. V ten den padaly zábrany u dveří depozitářů a pracoven. S doprovodem byly přístupné i nejutajenější skvosty ve skryších jindy nepřístupných. To všecko zdarma pro jednotlivé zájemce, celé rodiny a hloučky hostů, kteří tu noc využívají ke zpestření svých dosavadních zážitků. Byly zřízeny dva přestupné body, kde se přeseďalo na další cíle od 18,30 do 1,15 hod. Dokonce byl přizpůsoben i provoz lanové dráhy na Petřín a metro jezdilo o patnáct minut déle, než jindy. Český rozhlas Leonardo sledoval Muzejní noc vysíláním na internetu.

Počasí osamělým návštěvníkům příliš neprálo. Lilo. Celý den nebe vyhrožovalo, občas sprchlo, ale takový lijavec se k večeru hned tak nespustí. Zvlášť na toho, kdo honí začátky programu o pět, deset minut déle, než je v programu uvedeno a poklady se otvírají v muzejích v době, kdy opozdilec otvírá leda deštník.

Mám ráda Muzaion (Národopisné muzeum na Smíchově, viz též Vědomost č. 38) i když kopec, na kterém stojí, není v dešti příliš přívětivý. Nenadála jsem se, že bude plno jako obvykle. Chodí do něj stálá klientela, která se už navzájem zná, zná i aktéry některých programů, například Slovácký krůžek v Praze. Na ten dramaturgové Muzejní noci vsadili a dobře udělali. Bylo to krátce po návštěvě „Slováckých verbířů“, která se konala v poměrně uzavřeném kruhu pravidelné schůzky v Gongu a o něco později v divadle „U hasičů“. Vstupní hala Muzaionu byla zalidněná jako vždy, ale měla jsem štěstí, jedna židle ještě byla volná. Spočítala jsem členy muziky - primáš, kontráška, cimbalista, klarinetista, basista. Zpěvák, tanečníka a verbíře v jedné osobě zastal Toník Houska, na párové tance jedna tanečnice ve dvou krojích. Všichni bezvadně připraveni na projížďku Moravským Slováckem, se zasvěceným slovem primáše, který podrobně rozebral a hudebně podložil tance všech regionů a subregionů. Prolétl mi hlavou název, který taková formace nosívala ještě před třiceti, čtyřiceti lety- „kulturní úderka“. U cimbalu býval Slávek Jakubíček, dej mu pánbůh všechnu úctu kolik jí zaslouží, ostatní nástroje rovněž jinak obsazené. Však to také byla muzika jiného souboru, než Slováckého krůžku v Praze, ale kvalita výsledku stejná. Vystoupení vystačilo na dvě

a půl hodiny. Obecenstvo, kromě hloučku batůžkářů evidentně zpoza hranic, cválající v pozadí a vymetající expozice v sálech, nespěchalo. Muzika sama ještě zazpívala, zareagovala na potlesk další a další písní. Po skončení se návštěvníci rozešli po dílnách lidových řemesel, jež okouzlovaly hotovými nebo rodicími se výrobky. Známi se pozdravovali, židle rachtaly, byl čas stihnout metro a poslední tramvaje. Přestalo pršet, svěží vzduch byl poměrně teplý – z předchozího lijáku se vybral příjemný večer na cestu. Znovu a znovu se mi odvíjel program v muzejní aule a tehdy v duchu, dnes znovu a písemně, jsem děkovala těm sedmi na scéně, kteří dokázali vyplnit celý večer přátelskou atmosférou a spokojeností návštěvníků.

Barbora Čumpelíková



Přišli na Slovácko Habáni

Od konce 14. století se mezi katolickými křesťany šířila nespokojenost se stavem církve, s nedodržováním biblických vzorů a příkazů, s rozmařilým životem kněží, vznikl konflikt mezi šlechtou a zbohatlou církevní hierarchií. V Anglii vystoupil John Wicklef (1320 – 1384), v Čechách ho následoval Jan Hus (1371 – 1415) a Čeští bratři, v německých zemích M. Luther (1517) a U. Zwingli, ve Francii a ve Švýcarsku J. Calvin.

Jednou z nových evangelických sekt ve Švýcarsku byli novokřtenci, anabaptisté (1524). Vycházeli z názoru, že křest je veřejnou zpovědí a vyznáním víry. Polévání nemluvnat vodou nepovažovali proto za hodné názvu křest. Odkazovali na to, že apoštolové odcházeli do světa, přesvědčovali své bližní o nové víře a křtili je až po přesvědčení. Proto také ve svých obcích anabaptisté znovu křtili dospělé, kteří byli kdysi „pokřtěni“ jako nemluvnata. Z německého Wiedertäufer vznikl pak u nás pro ně název novokřtenci a zkráceně toufaři, na Slovácku tůfaři.

Tuto sektu považovala církev za kacírskou. Říšský sněm za Ferdinanda I. roku 1529 odsoudil novokřtence tak, že dospělí mohli být bez milosti, popř. i bez soudu upáleni nebo popraveni mečem. Kronikáři

zaznamenali, že odpůrci novokřtěnců mnohé roztrhali za živa rozžhavenými kleštěmi, upálili v uzavřených domech, některé utopili. Ukrývající se a prchající novokřtěnce hledali a štváli pomocí psů. Nerozumné děti neměli popravovat, alespoň je tedy zbičovali a vypálili jim potupný cejch.

Novokřtěnci měli své stoupence i v Tyrolsku. Tito se při pronásledování uchýlovali na Moravu. V severní Itálii byla novokřtěncům nakloněna jen Benátská republika, na svém území je brala v ochranu. Z jiných území odcházeli novokřtěnci na Moravu a především na jihozápadní Slovensko. Přinášeli s sebou znalosti o výrobě majoliky.

Před pronásledováním ve Švýcarsku odcházeli do středního Německa a mnozí na Moravu, která byla v 16. století oázou nekatolických církví; pronásledovaní novokřtěnci se usazovali na jižní Moravě od Dyje přes Slovácko až na Vyškovsko. Novokřtěnce podporoval např. Leonhard z Lichtensteina, v jehož Mikulově žil v letech 1524 – 1526 významný teolog novokřtěnců Baltazar Hubmaier (1480? – 1528), který v Mikulově vytiskl a vydal na 20 spisů, ve kterých se zabýval otázkami křtu, Večeří Páně, víry a mnišství, církevní kázně, svobodné vůle a postavení člověka. V práci o kacířích a těch, kteří je upalují hájil svobodu myšlení a nesouhlasil s upalováním. „Upalováním popírá církev sama moc Bible přesvědčovat; bezvěrce a kacíře si potrestá Bůh sám“. Jeho práce a přednášky byly tak přesvědčivé, že v té době bylo na Slovácku znovu pokřtěno asi 12 000 dospělých, mezi nimi i Leonhard z Lichtensteina. Hubmaierovy spisy se dostaly do Vídně a ta vyvolala pronásledování novokřtěnců i na Moravě. V roce 1527 byl Hubmaier zatčen, odvezen k soudu do Vídně a 10. 3. 1528 upálen. Jeho ženu utopili v Dunaji s kamenem na krku.

Někteří radikální habáni byli vyhnáni z Mikulova; vlídně je však přijali pány z Kounic ve Slavkově. Byli pro ně velice užiteční, byli nejobratnějšími dělníky na Moravě, spolehliví, mírní, horliví. Jejich předák Huterer jich mnoho přivedl do Slavkova z Tyrol. Avšak ve Slavkově se některým habánům dařilo až moc dobře: Začali se strojit jako páni, bohatí měli i své vlastní domy, k jídlu měli denně pečení, drůbež, ryby i dobré víno; chudí měli jen hrách a zelí a jednoduché oblečení. Spory mezi nimi urovnával Huterer. Huterer se později vrátil do Tyrol, byl tam však odhalen a roku 1536 veřejně upálen.

Novokřtěnci v duchu Bible zaváděli sociální a hospodářské uspořádání společnosti, které vedlo k zásadě společného vlastnictví. Proto výrazným projevem života novokřtěnců byl jejich život ve společných

dvorech, zvaných Haushaben. (Podle tohoto názvu získali druhý název „habáni“.) V 70 habánských dvorech na Moravě žilo po 400 – 600 lidí. Z toho na Slovácku bylo kolem 25 obcí: Uhřice, Dambořice, Bohuslavice, Ždánice, Vracov, Bzenec, Veselí, Vacenovice, Strážnice, Velká, Nová Ves, Němčičky, Čejč, Kobylí, Bořetice, Čejkovice, V.Pavlovice, Rakvice, Bílovice, Hodonín, Prušánky, Hrušky, Tvrdonice, Břeclav, Podivín, Lanžhot.

Habánský dvůr tvořila skupina budov kolem nádvoří; život v něm řídil hospodář, který nakupoval vše potřebné, rozdělával práci, spravoval společný majetek, který vznikl společnou prací a vyjadřoval naprostou rovnost všech lidí před Bohem. Každý dvůr měl vše společné: modlitebnu, školu, lázeň, kuchyni, jídelnu, místnost pro nemocné, ubytovnu pro muže, ubytovnu žen a jejich malých dětí do jejich dvou až tří let, ložničku pro bezdětné manžele. (Manželství nemělo sloužit společnému vedení domácnosti, ani společnému vychovávání dětí, ale jen zplození dětí. Mladému muži byli obcí představeny tři dívky, z nichž si měl jednu za manželku vylosovat, ne vybrat!) Ve dvorech byly dílny až 42 různých řemeslníků; některé dvory se však specializovaly jen na některá řemesla. Život ve dvoře měl pevný řád. Po společném probuzení byla tělesná rozcvička, v 7 hodin společná snídaně, v poledne oběd (ve středu a v neděli s masem), nakonec teplá večeře. U stolu se jedlo ze společné mísy, pilo ze společného poháru, jídlo donášeli do domu pro nemocné a pro děti.

Dvouleté až tříleté děti byly v jakési internátní školce a pak ve škole. Škola se řídila školním řádem z r. 1568. Děti se v ní učily číst, psát, náboženství a dílenským pracím. Při výchově se přihlíželo k individualitě žáků. Jedni se dali vést přívětivostí, druzí pomocí darů, třetí vyžadovali přísnější působení. Přísně byly zakázány kruté tresty jako bití po hlavě nebo přes ústa. Trestat chlapce směl jen školmistr, děvčata jen školní matka. Školmistr i školní matka měli i pomocníky. Všichni dbali o duševní i tělesné zdraví. Zdraví žáků zjišťovali již při přijímání do školy a v průběhu návštěvy školy; nemocné děti měly samostatnou místnost, aby se nestýkaly se zdravými. Když nemocné dítě školmistr nebo školní matka ošetřovali, museli se před ošetřováním dalších dětí očistit čistou vodou a čistým šátkem. Po skončení školy se odchovanci zapojovali do prací v dílnách, v hospodářství nebo v domácnostech.

Od rána do západu slunce zpracovávali habáni v dílnách např. len z vlastních polí, vlnu kupovanou nebo z vlastních ovcí, ze lnu a vlny sprádali přízi, tkali plátna a sukna, předávali je svým švadlenám a krejčím,

kteří z nich šli předepsané svérázné oblečení habánů, které však nebylo jejich majetkem. Až do Švýcarska posílali na zkušenou své mlynáře, aby jejich mlýny odpovídaly novým poznatkům. Pečovali o své vinohrady. Přivezli na Moravu odrůdu Sauvignon – fíkový list. Habánské sklepy ve Velkých Bílovicích z roku 1614 jsou svědectvím doby největšího rozmachu vinařství na Moravě. Technická úroveň habánů byla vzorem pro obyvatele celých panství.

Habáni vynikali jako keramici. Své talíře, hrnce, krajáče, mísy, dlaždice, obkládačky, lékárnické nádoby i hranaté polévání bílou polevou, která se velmi dobře hodila pro malbu modrou, zelenou, žlutou a fialovou barvou. Když Albrecht z Boskovic stavěl v roce 1569 v Brně dům, dodali mu habánští keramici z Němčiček celé vodovodní zařízení. Jiní vyráběli nádherné kočáry, vzácné hodiny, a to i pro kardinála a rodinu císaře. Výroba habánských řemeslníků převyšovala nakonec potřeby dvora a začali své výrobky prodávat v okolí; tím však konkurovali městským cechům, které si nakonec vynutily, že vrchnosti zakazovaly habánům rozšiřovat výrobu.

Habánské ženy byly v měšťanských a šlechtických rodinách žádoucími chůvami a vychovatelkami i porodními bábami. Někteří muži se uplatnili i jako úředníci na panstvích, jako bečváři, porybní apod. Své výtěžky museli ovšem předávat obci.

Na vysoké úrovni byli i habánští lékaři, spíše však lazebníci; neměli sice potřebné školy, ale bohaté zkušenosti. Jejich služeb využívali i šlechtici a císař Rudolf II. pozval roku 1600 z Mikulova do Prahy novokřtěnce Zobela, aby potlačil jakousi infekci v Čechách. V lazebnickém řádu habánů z roku 1559 se jim přikazuje, aby pilně četli a cvičili se podle lékařských knih, aby sbírali byliny a kořínky, aby se nad jiné nepovyšovali, aby vlastní léky nepoužívali k vlastnímu zisku, ale aby všechny získané peníze předávali představeným obce. Lékaři byli však první, kterým vadilo společné hospodářství a chtěli se mu roku 1592 vymknout. Takové odpadlictví se ovšem trestalo vyloučením z obce.

Ferdinand I. na zemském sněmu roku 1535 prosadil vyhoštění habánů z Moravy. Novokřtěnci se bránili, že nemohou svůj majetek v přepsané lhůtě přemístit jinam. Šlechtě se nelíbilo, že by přišla o odborníky; vyhrožovala císaři, že by po odchodu habánů nemohla přispět na vojnu s Turky. I na dalších sněmech opakovaně rozhodovali o vyhoštění habánů, ale život šel dál, bylo jich čím dál tím víc, zakládali i nové dvory.

Ochráncem habánů byl např. Bedřich ze Žerotína (+1598). Když se však novokřtění v německém Münsteru r. 1544 postavili proti šlechtě, zalekli se i někteří moravští šlechtici a začali novokřtěnce ze svých panství vypuzovat. Některé skupiny habánů přecházely do Uher, některé třeba jen na sousední přátelštější panství a když se situace uklidnila, vraceli se někteří zpět do svých dvorů. Za Maxmiliána I. přestalo jejich pronásledování, nakonec je považovali za usedlé a vybírali od nich i daně. Trvala však snaha vrátit habány do katolické církve. V okolí Němčiček se to podařilo u tří habánských dvorů, avšak 250 habánů odešlo raději do vyhnanství. Až za protireformace podle mandátu z r. 1622 se museli všichni stát katolíky nebo museli odejít ze země. Když odcházeli po roce 1622 na Slovensko, povolily jim jejich vrchnosti, aby si sebou vzali svůj majetek, ba někteří jim sami majetek za nimi poslali (Ještě roku 1625 si však někteří šlechtici drželi jednotlivé novokřtěnce jako sládky, cihláře, zahradníky, mlynáře.) Tehdy začala postupná anabáze skupin novokřtěnců do Uher, Rumunska, na Ukrajinu, do Ruska a nakonec až do USA a do Kanady. Jednou z příčin této anabáze bylo odmítání vojenské služby a odpor ke zbraním.

Ve svých kronikách považovali novokřtění 100 let svého pobytu na Moravě za zlatou dobu své existence. Po Bílé hoře ti, kteří se stali katolíky a zůstali na Moravě, přestali žít ve společném domě a získávali soukromý majetek. Začali postupně splývat s Moravany.

Na habánské předky se odvolávají mnozí nedávni i současní keramici, např. Heřman Landsfeld ve Strážnici a na Slovensku Ignác Bizmayer. K habánským předkům ze Žďánic se hlásil i sochař Jan Znoj (1905 - 1950), narozený v Kyjově. Ve své sochařské tvorbě si oblíbil pálenou hlínu, z níž např. vytvořil 9 soch, zdobících modlitebnu Husova sboru církve československé-husitské v Praze Vinohradech. Výtvarně spolupracoval s českými porcelánkami.

České pojmenování novokřtěnců - toufar a habán nebo habáň - se pro mnohé stalo i příjmením. Podle Státního úřadu statistického (SÚS) žilo u nás podle posledního sčítání lidu (2001) 368 Toufarů a 306 Habánů nebo Habáňů. Ve Zlatých stránkách jsou ovšem jen ti z nich, kteří mají telefon; ale i tak zjistíme, že ze 147 Toufarů v telefonních seznamech je jich 33 v Jihomoravském kraji a na Vysočině 27, tedy celkem 60 ze 147. Podobně v Jihomoravském kraji a na Vysočině žije 44 Habánů nebo

Habáňů a dokonce v Olomouckém kraji dalších 16, tedy také 60 z 90. Ostatní jsou roztroušeni po jednotlivcích v dalších krajích; to svědčí o tom, že novokřtenci se usazovali především na Moravě. Ještě v Praze žije 19 Toufarů, ale to je jasné, v Praze je Moravanů jako máku.

Jiří Mikulčák



Samko Dudík a Kyjov

Dnes už je málo pamětníků, kteří vzpomínají na legendárního primáše myjavské hudecké muziky – Samka Dudíka. Jeho slávu založilo účinkování na Slováckém roku v Kyjově v roce 1927. O tom, jak se do Kyjova dostal, mně vyprávěl otec mé manželky, František Mikulčák, který v kyjovském Sokole od počátku 20. let 19. století patřil k pořadatelům Slováckých roků; stal se i jednatelem zakládané kyjovské odbočky „Sdružení přátel lidového umění a rázu Slováků“. Tato odbočka se podílela na pořádání Slováckého roku v Kyjově v roce 1927. Obohatila Slovácký rok tím, že zajistila vystupování skupin i „z uherskej strany“, jak se tehdy říkalo západnímu Slovensku na moravsko- slovenském pomezí. Vzpomínka F. Mikulčáka ukazuje, že získat vhodné účinkující nebyvalo jednoduché.

Z novin bylo známo, že se v Budapešti v hotelu Suun konal tradiční koncert cimbálových orchestrů, se soutěží o nejlepšího primáše. Soutěže se zúčastnila také jedna skupina z ČSR pod vedením Jožo Dudíka. Ten se narodil za Rakouska-Uherska v jedné cigánské osadě pod hradem Beckovem, v Trenčanské stolici. Za Rakouska hrával v Budapešti jako tercáš ve slavné bandě primáše Bánkyho a později druhé housle pod primášem Andrášim. Když vznikla Československá republika, vrátil se na rodné Slovensko, vytvořil si vlastní muziku a hrával lepším společenstvem ve vinárně hotelu Astoria v Bratislavě.

Děda Mikulčák o tom všem referoval v přípravném výboru pro uspořádání Slováckého roku v roce 1927 a navrhl, aby byl Jožo Dudík získán pro účast na Slováckém roku. To bylo schváleno a doporučeno,

aby dva členové „Sdružení“ – jednatel F. Mikulčák a stavitel Cibulka – navázali styk s primášem Dudíkem. Jeli vlakem do Bratislavy a odebrali se přímo do hotelu Astoria, doufali, že ho tam zastihnou. Dověděli se, že hrál téměř do rána a že asi vyspává, ale získali adresu jeho bydliště – v jedné uličce pod zříceninou bratislavského hradu. Tak ho tam šli navštívit a vyložili mu, o co jde. Jožo Dudík je vyslechl a když skončili, tak jim odpověděl: „Ja tož milí pánkové, mně nebude možné vám vyhovět, lebo já mám istú zmluvu s vinárnů v hotelu Astoria. Ale možem vám poradit. Na Myjavě žije moj příbuzný Samko Dudík. Počul sem, že nedělá haňbu našemu rodu. Příležitostně hraje na svatbách a krmášoch, dycky ale s tema istýma co sú rodina s tým oslavencom. Hrál aj na moravskéj straně – v Luhačovicích lebo kde.“

Páni Mikulčák a Cibulka poděkovali za informace a po návratu domů je přednesli na schůzi výboru. Bylo rozhodnuto zajet na Myjavu a vyhledat Samka Dudíka. Tehdy ještě nebyla dráha z Veselí na Moravě do Nového Města nad Váhom přes Myjavu. Byl problém, jak se tam dostat. Nakonec získali syna sedláka Moravanského, který se uvolil, že je tam zaveze koňským povozem. Jenže to byla cesta na dva dny. Vyjeli v sobotu ráno a v pozdním odpoledni byli na Myjavě, kde vyhledali bydliště Samka Dudíka. Samko ten večer měl hrát s nějakou bandou v hospodě a tak je vzal sebou. V přestávkách zábavy se rozvinula otázka získání Samka Dudíka pro účast na Slováckém roce v Kyjově. Samko nebyl dlouho rozhodnutý, vymlouval se, že sice už hrál na moravské straně – ve Velké, v Luhačovicích – ale že nemá pevnou bandu, že hrává s kým tím. Nakonec se domluvili, že si Samko vybere pár dobrých hráčů a že přijede. Byl pak s ním udržován častý písemný styk. (Samko tehdy neuměl číst a psát, a tak mu musel korespondenci vyřizovat jeden pan učitel.)

Do Kyjova přijel oklikou přes Nové Město nad Váhem a Trenčanskou Teplou. První večer na Záložně doprovázel vystoupení skupiny z Moravského Léskového. V pořadech Slováckého roku hrál v kulisách slovácké vesnice na hřišti Sokolovny. (To už si sám pamatují, O.K.) Hru Samka Dudíka s nadšením poslouchal hudební skladatel Leoš Janáček a loučil se s ním s nadějí na příští setkání. (L. Janáček však roku 1928 zemřel.) Tož tolik F. Mikulčák.

Samko Dudík se v Kyjově proslavil a pak hrával na mnoha národopisných slavnostech. Nakonec zakotvil ve vinárně na Pařížské třídě

v Praze. Brzy poznal, že mu u pražských posluchačů zařazení současných populárních tanců do repertoáru více vynese. Při svých vystoupeních hrála proto muzika nejprve všem do tance a pak muzikanti obcházeli hosty. U stolů jim hráli podle jejich přání.

Tak jsem se se Samkem Dudíkem setkal i osobně při návštěvě v Praze r. 1942. Kamarád V. Kyněra se svou dívkou mne v sobotu večer čekali na nádraží a místo domů jsme šli nejprve do vinárny za Samkem Dudíkem. Domluvili jsme se, že bude-li příležitost, zaspíváme Samkovi „Nad Myjavú sú dve hvězdy jasné“. K našemu velkému potěšení k nám přišel po 11. hodině a zeptal se: „Tož akú, pánkové, mám vám zahrát?“ Nasadil smyčec a my jsme začali zpívat. Sotva jsme začali „Nad Myjavú“, svěřil Samko ruce s houslemi a smyčcem a povídá: „Á, odkál že sú pánkové, odkál?“. Vladislav odpověděl že z Moravy. A Samko na to: „No hej, šak já Moravu poznám, lebo sem chodil hrát na moravskou stranu, no odkál že sú pánkové, odkál?“. To už Vladislav nevydržel a řekl, že jsme z Kyjova (i když jsme oba ze Svatobořic). Samko na to zvedl ruce nad hlavu a zvolal: „sú len dve mestá – Kyjov a Myjava.“. Pak jsme znovu zanotili píseň *Nad Myjavú sú dve hvězdy jasné* a Samko hrál a zpíval s námi.

Oldřich Krejčí, Kyjov



Krátce, aby nezapadlo

Způsobil to Petr Slinták

Pravidelní účastníci besed, pokud sledují i to co se říká před pódiem, zaregistrovali skutečnost, že se zvolna začíná rozvíjet spolupráce našeho SIK s Rumunským kulturním institutem. Jeho ředitel a rada – vyslanec Rumunské republiky – velký fanda Slováckého folklóru PhD. Mircea Dan Duda byl účastníkem několika našich besed a Moravského plesu.

Vše začalo oťukáváním prostřednictvím Petra Slintáka, redaktora Českého rozhlasu a Malovaného kraje, rodáka z Dolního Němčí, který čas od času navštěvuje naše besedy. První impulsy jsou ze začátku loňského roku s výzvou ke společné produkci v květnu na parníku. Tuto vhozenou rukavici jsme ještě nezvedli a na parníku místo nás hrála valašská muzika Kyčera. Jedinci, kteří se akce zúčastnili si užili příjemný podvečer a srdečnou atmosféru, kterou nepokazila ani bouřka.

Na vánoční besedě jsme obdrželi pozvání k návštěvě předvánočního vystoupení dívčího souboru z Bukurešti v rumunském kulturním institutu. Tohoto se zúčastnilo 15 – 20 členů SIK a besídka přerostla ve společné předvánoční zpívání.

Na parníku nás letos v květnu prezentovali CM Martina Sochora a mužský sbor. Na palubě parníku se četly verše předních básníků obou národů Emila Brumaru a Tomáše Míky, koštovalo rumunské víno. Hlavně se však hrálo, zpívalo, tančilo a bratřilo. Nálada byla úžasná.

Vznik CD a Ženského sboru

Příprava CD s vánočními koledami začala po prázdninách, kdy z iniciativy Mirky Sochorové se náplň pravidelných nácíků mužského sboru otočila ke koledám a zároveň přibyl rušivý element, nově vzniklý ženský sbor, který nacvičoval pod vedením Soni Plzákové spolu. Celá iniciativa vyvrcholila začátkem října natáčením v kostele na Korunní, kterého se vedle obou sborů zúčastnila i CM Martina Sochora. CD, které obsahuje koledy v podání sborů a CM M. Sochora, Malé české muziky a

společenství Ledňáci bylo poprvé pokřtěno 28. listopadu odpoledne v Betlémské kapli a následně na vánoční besedě.

Výše zmíněný ženský sbor je složen z děvčat chasy posílených o zpěvačky „staré chasy“ Evu Říhovou a Marcelu Kroftovou, zapojila se též Mirka Sochorová a Anička Vogničová. Ženský sbor vedle výše zmíněného CD úspěšně zvládl i svoji premiéru 21. října v Atriu. Věřme, že děvčatům vydrží elán a hlasivky pro potěšení a k užítku nás všech.

Tarzan v důchodě: Miroslav Tichý

Pod výše uvedeným titulkem uvedla Česká televize 13. září pozdě večer pořad věnovaný nepřehlédnutelné figuře 60. až 80. let minulého století města Kyjova. Málokoho z nás, kteří jsme pana Tichého v okolí kyjovské radnice potkávali napadlo, že se pod image vandráka a povaleče věčně oblečeného do černého, drátky vyspravovaného kabátu, nachází svérázný umělec, kterého objeví až budoucnost.

Původně malíř, později fotograf vytvořil kvanta černobílých fotografií, jejichž nosným motivem byly ženy, fotografované ve všech možných civilních, nearanžovaných situacích. Fotografie v technické kvalitě připomínající fotografické začátky nás všech, kteří jsme se o ně pokoušeli v koupelnách a kumbálech a máčeli si ruce mezi vývojkou a ustalovačem. Fotografie pana Tichého jsou na rozdíl od našich pocházejících z Flexaret, Ex apod. téměř výhradně pořízeny přístroji vlastní výroby autora a jsou uměleckými, světově uznávanými díly.

Miroslavu Tichému se dostalo výrazného uznání až v roce 2005 na mezinárodní výstavě fotografie ve francouzském Arles. Od té doby měl řadu výstav ve světových metropolích. Tyto výstavy zorganizovali jeho přátelé a obdivovatelé, vždy však bez autorovy osobní účasti, naposledy letos v létě v Centre Pompidou v Paříži.



Incident za dědinů

Tetička Mařka okopávali na poli za kerchovem erteple. Už sa blížili ke kraju a těšili sa, že půjdú dom, šak teho měli za celý deň dost'. Po silnici od dědiny jelo emběčko a zastavilo u pole. Vystúpil jakýsi kluk a dal se brázdú k tetičce. „Myslím sa chce optat na cestu“ pomysleli si tetka, je to gdosi cizí. „Daj pozor“ zavolali na něho, „je tam močařisko“. Na kraju pola sa držala voda, snád' nejaký skrytý prameň, nebo co, nikdy to nevyschlo.

Kluk došel až k tetičce a zavolal - „tetičko, co temu říkáte“ - stahl gatě a předvedl sa. Tetka zkoprněli, ale enom na moment. „Ná ty nehaňbo“ zasyčali, když popadli dech. „Pakuj sa ty smrade“ zařvali a zvihli motyku. To kluk nečekál, otočil sa a dvoma skokama vletěl do bahniska. Vyvalily sa černé bubliny, vyletělo hejno komárů a vyplašený skokan leťel do erteplí. Tetka zatočili motykú jak indián, ovládali ju dobře, kluk enom zakvičal, jak mu motyka bubnovala po zádech. Ztratíl rovnováhu a spadl do bahna aj s rukama. Nakonec z mazlavej pasti vyběhl, vletěl do auta tak jak býl samé bahno a vyrazil pryč.

Nad hřbitovní zídckú sa vynořili tetka Turčena, zalévali na strýcovém hrobě macošky. „Ná co Mařko, co tak křičíš, co sa ti stalo? Sodoma, Komora sestro (obě „sestry“ byly v Růžencovém bratrstvu) považ co si na mňa, starú osobu dovolíl jakýsi huncút“. Turčena natahli krk, div nepřepadli přes zídcku, když jim tetička Mařka líčili tú patáliju, a už rozmýšľali, ke kterej spřízněnej duši poletá s tú novinů první. „Ná ten mosí pěkně smrdět“ smíli sa Turčena dyš viděli doválané bahnisko. „Ba jak schoř“ přikyvovali tetička Mařka. „V zimě tam starý mosěl vylét kanón močůvky, dyš tam zapadl a nemohl vyjet. „Šak patří mu to“ zahrozili za autem, které mizelo v dálce.

Vyprávění tetky z Josefova zaznamenala Josefka Jordánová



Recepty

Noky

Smícháme 1 lžičku soli, 1 syrové vejce, asi 450 g hrubé mouky a 0,5 l kefiru nebo podmáslí, jež nesmí být nízkotučné. Na zlepšení chuti můžeme přidat 100 g zakysané smetany. Směs uhněteme jako knedlíkové těsto. Dáme hřát vodu a 5 min budeme číst Vědomost'. Do vroucí osolené vody namočíme lžíci, nabereme těsto a vložíme do té vody. Budeme opakovat co nejrychleji, aby se všechny noky vařily asi 4 min. Tato dávka nasytí 3 folkloristy. Noky sníme hodně teplé s máslem nebo s brynzou. Vystydlé noky ohřejeme v páře.

Milena Fialová

Jablkový koláč

Těsto zaděláme z: 450 g polohrubé mouky, 150 g cukru, prášku do pečiva, 200g Hery, 4 žloutků. 1/3 hmoty těsta uložíme do mrazáku. Na vymazaný a moukou vysypaný plech položíme vyválené těsto, na které položíme jablka (2 sklenice zavařených, nebo čerstvých nastrouhaných a lehce povařených). Přidáme rozinky, nasekané oříšky, vanilkový cukr, skořici, kokos. Na takto připravený základ rozetřeme sníh ušlehaný ze 4 bílků s cukrem a na koláč rovnoměrně nastrouháme zbývající 1/3 těsta z mrazničky.

Anička Vogničová



Přehled akcí Slováckého krúžku v období leden - červen 2009

14. 1. 2009 Beseda u cimbálu – středa 19.00 hod.
KD Gong, Praha 9
11. 2. 2009 Beseda u cimbálu - středa 19.00 hod.
KD Gong, Praha 9
21. 2. 2009 Moravský ples - sobota 19.30 hod
Národní dům na Smíchově
11. 3. 2009 Beseda u cimbálu - středa 19.00 hod.
KD Gong, Praha 9
8. 4. 2009 Beseda u cimbálu - středa 19.00 hod.
KD Gong, Praha 9
13. 5. 2009 Beseda u cimbálu - středa 19.00 hod.
KD Gong, Praha 9
10. 6. 2009 Beseda u cimbálu - středa 19.00 hod.
KD Gong, Praha 9

Termín konání koštu bude oznámen dodatečně

Vybrali jsme z kalendáře FoS a dalších dostupných podkladů:

- | | | |
|-------------------|-------------------------------------|-----------------------|
| 31. 1. 2009 | Ples SIK a Skaličanů v Bratislavě | Stupava |
| 7. 2. 2009 | Ples SIK v Brně | |
| 7. 2. 2009 | Národní krojový ples FoS ČR | Obecní dům
v Praze |
| 14. 2. 2009 | Pošumavský věneček | |
| 8. – 10. 5. 2009 | Folklorní dny obcí regionu Žďánicka | Žďánice |
| | Středočeský folklorní festival | Tuchlovice |
| 16. (23.) 5. 2009 | Setkání SIK Praha, Brno, Bratislava | |
| 5. – 7. 6. 2009 | Podluží v písni a tanci | Tvrdonice |
| | Mělnický vrkoč | Mělník |
| 15.- 21.6. 2009 | Kunovské léto | Kunovice |
| 25.-26.6. 2009 | F - scéna Brno | Brno |
| | MFF Strážnice | Strážnice |

Jubilanti nad 50 let

Měsíc	Datum	Příjmení	Věk
Prosinec	16.12.	Tmějová Martina	60
	29.12.	Bušník František	80
	23.12.	Čech Miroslav	65
Leden	3.1.	Pešák Václav	70
	10.1.	Němcová Josefa	70
	21.1.	Singer Gustav	95
	21.1.	Vinkler Jaroslav	85
	21.1.	Ehrenberger Josef	60
Únor	1.2.	Eglseerová Blažena	90
	4.2.	Černý Pavel	80
	22.2.	Drhlík Alois	80
	22.2.	Průchová Zdeňka	80
Březen	18.3.	Ondrovčák Jan	85
	19.3.	Trnčík Karel	80
Duben	12.4.	Němeček Oldřich	85
	15.4.	Somr Josef	75
Květen	22.5.	Kalivoda Miroslav	90
Červen	4.6.	Brejchová Marie	80
	9.6.	Prucek Petr	60
	13.6.	Mošová Kamila	95
	20.6.	Šála Ivan	85
	24.6.	Turek Pavel	95
Červenec	4.7.	Domanínská Libuše	85
	4.7.	Dřínek Vladimír	80
	13.7.	Radová Magda	80
	17.7.	Bouřa Evžen	60
	26.7.	Šafaříková Eliška	85
	31.7.	Štěpánek Václav	50

Obsah :

Čtyřicátá Vědomost	1
Úvodní slovo starosty	2
Stárci 2008/2009	4
Oslavy v Brně	5
Hráli jsme na pražských vinobraních	9
Kopaničářské slavnosti	10
Folklorní večer se Strážničany	11
Mladá chasa slavila desáté výročí	13
Půldruhého roku Mužského sboru	16
Červnová beseda patřila Strážnici	18
Muzejní noc	20
Přišli na Slovácko Habáni	21
Samko Dudík a Kyjov	26
Krátce aby nezapadlo	29
- Způsobil to Petr Slinták	29
- Vznik CD a Ženského sboru	29
- Tarzan v důchodě	30
Incident za dědinů	31
Recepty	32
Přehled akcí	33
Jubilanti nad 50 let	34
Obsah	35





Vydává Slovácký krúžek v Praze,
Na Dobešce 31, 147 00 Praha 4,
jako svůj neperiodický zpravodaj vycházející zpravidla 2x až 3x ročně
Odpovědný redaktor: Bruno Vognič,

Nové Ouholice 25, pošta Nová Ves 277 52, tel.: 315 795 047

Redakční rada:

Jan Hlaváč, Radka Šplíchalová, Jan Roháč

Distribuce: Helena Šalová, Na Dobešce 31, 147 00 Praha 4,

tel.: 244464459, salovah@seznam.cz

Příspěvky el. poštou na adresu bruno.v@quick.cz, rukopisy na adresu odpovědného redaktora, vedení SIK nebo prostřednictvím členů redakční rady Vědomosti

Slovácký krúžek v Praze

Starosta: Miroslav Říha, Vikova 1143/13, 140 00 Praha 4

tel.: 602 115 223, e-mail: riha@oksystem.cz

Jednatelka: Helena Šalová, Na Dobešce 31, 147 00 Praha 4,

tel.: 244 464 459, e-mail: salovah@seznam.cz

www.kruzeskpcz.cz

